

EEN JAAR NA MH17

“Het is absurd dat ze er niet meer is”

Op 17 juli 2014 stortte vliegtuig MH17 neer boven Oekraïne. Emma Blanchard (32) verloor daarmee haar vriendin Tamara Ernst (34). «Wat ik van Tamara's dood heb geleerd, is dat ik meer moet genieten van het leven nu.»

TEKST: EVELINE KARMAN

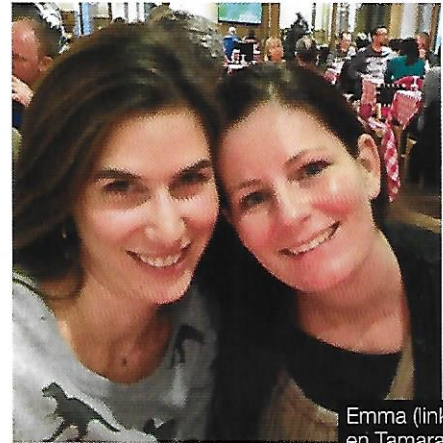

Emma: «Tamara en ik kenden elkaar pas twee jaar, maar de klik tussen ons was enorm. Ze ging mee op een reis die ik organiseerde. Ik vond haar al meteen leuk. Naarmate ik haar beter leerde kennen, werd dat alleen maar meer. Onze vriendschap was heftig en intens. Het voelde voor mij zoals wanneer je net verliefd bent. Je zit dan in een rush waarin je iemand zo snel mogelijk zo goed mogelijk wilt leren kennen. Tamara en ik waren heel intensief met elkaar bezig. Dat die nieuwsgierigheid en interesse wederzijds was, voelden we volgens mij allebei. We hadden dan wel ieder een andere vriendenkring, woonden in verschillende landen – ik woon en werk in Griekenland – en gingen niet samen naar verjaardagen, maar toch waren we enorm close. Toen Tamara's andere vriendinnen me op haar uitvaart vertelden dat ze het vaak over me had gehad, deed dat me enorm goed. Toen ik in Griekenland die bewuste dag hoorde dat er boven Oekraïne een vliegtuig was neergestort, slikte ik een keer en ging ik door met waar ik mee bezig was. Ik ben niet iemand die zich al het wereldnieuws aantrekt. Als je dat doet, heb je geen leven meer. Het werd een heel ander verhaal toen ik seconden daarna beseftte dat mijn vriendin Tamara aan boord zat. Ze ging op vakantie. De avond ervoor had ik nog met haar geappt. Vijf volle minuten voelde ik een diepe, heftige angst en had ik nog hoop. Daarna beseftte ik – mede door de massale berichtgeving – dat het allemaal écht gebeurd was. Mijn vriendin Tamara was dood.

VERDRIET IN HET KWADRAAT

Het rouwen was heftig. De eerste maand kon ik moeilijk beseffen dat ik Tamara nooit meer zou zien of spreken. Ik miste onze grappen, zoals die keer dat ik haar plagend oude vrijster noemde omdat ze single was. Ik wilde een spinnewiel voor haar kopen. Dan appte ze terug dat ze er al twee ongebruikt in de schuur had staan. Maar ik wilde het gemis ook niet

ontkennen of wegvlugten. Ik moest er doorheen. Door andere sterfgevallen in mijn omgeving vlak erna en omdat ik thuis in het gips zat met een gescheurde achillespees, ging ik diep. Alles voelde treurig. Ik was ontzettend verdrietig. Regelmatig barstte ik – ogenschijnlijk om het minste of geringste – in huilen uit. Ik ben een heel vrolijk ingesteld persoon, lach graag en veel, maar ik kon me een tijd helemaal nergens toe zetten, had nergens zin. Ik zat in een roes van somberheid. Dan dacht ik voortdurend na over wat Tamara zou hebben gedacht in haar laatste momenten; ik hoopte dat ze niet lang had geleden. Tamara was een klankbord. Ze was mijn maatje. Ik kon het met haar hebben over mijn huwelijksperikelen, maar ook over zakelijke akkefietjes die speelden. Ze kon heel goed luisteren. Zelf kwam ze ook naar mij toe met vragen en problemen. Dat maakte onze vriendschap gelijkwaardig. We appten de hele dag door. Dat begon al met een 'goedemorgen' als één

Emma (links) en Tamara: een 'intense vriendschap'.

haar delen, zoals een goede grap of oneliner. Soms zie ik iets en dan wil ik er een foto van maken om naar Tamara te sturen, met een scherpe tekst die ze hilarisch zou vinden.

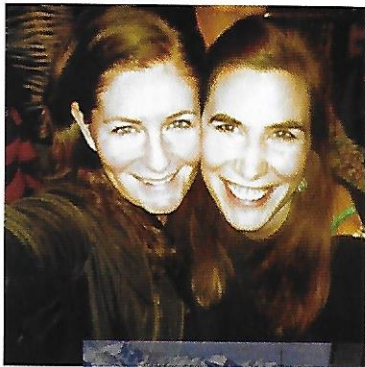
In mijn leven heb ik eerder intens verdriet gevoeld, bijvoorbeeld om een verbroken relatie, maar dit was verdriet in het kwadraat. In het afgelopen jaar zijn vijf dierbaren overleden. Dat maakte de verwerking een stuk moeilijker. Mijn opa stierf bijvoorbeeld vlak na het ongeluk.

“De hoop dat we elkaar ooit weer ergens zullen zien, is een troost”

van ons wakker was. Mijn man grapte er soms bij het eerste piepje 's morgens vroeg al over: 'Daar gáán ze weer.' Maar de hoofdmoot was onze humor. Ik zat wel eens voorover geklapt op mijn stoel te lachen, zo bont maakten we het soms. Ik keek altijd vreselijk uit naar haar berichtjes. Mijn dag werd er beter door. Ik denk nu nog regelmatig: dat moet ik Tamara vertellen. Of ik wil dingen met

Maar hij werd bijna 99. Tamara was de eerste in het rijtje. En de jongste. Het maakte me boos. Niemand mag zo jong overlijden, dacht ik. Ik had nog niet veel ervaring met de dood en vond het absurd dat iemand er van de ene op de andere dag niet meer was.

Ik bewonderde haar ambitie. Naast haar baan als Programmaleider Sportsupport werkte Tamara voor de Gezonde School, een project waardoor kinderen meer sporten. Tijdens een studiereis in Berlijn >

Emma: 'Dit wil ik nooit vergeten.'

“Ik kijk nog regelmatig op haar Facebookpagina. Dan scroll ik door oude foto's en filmpjes”

Facebookpagina. Dan scroll ik door oude foto's en filmpjes. Het zijn mooie herinneringen die ik niet wil vergeten.

HARTVERSCHEUREND

De ramp met de MH17 is in Nederland heel intensief beleefd. Er was saamhorigheid, veel medeleven en emotie. De rouwdiensten en ceremonies waren indrukwekkend. Echte eerbetonen, passend ook. Ik heb het enorm gewaardeerd. Maar er zijn zo ontzettend veel mensen die eveneens al die speciale aandacht verdienen. Zo zie ik vanuit mijn Griekse raam bootvluchtelingen aan land komen. Mannen en vrouwen die een barre, vreselijke tocht gemaakt hebben die het leeuwendeel van hun lotgenoten niet eens heeft overleefd. Als ik langs het strand loop zie ik vergane reddingsvesten liggen. Of plastic tasjes met foto's. Laatst lag er tussen een paar leuke rubberboten een pop. Dan moet ik even slikken. Leeft het meisje dat er ooit mee speelde nog wel? Want waarom laat een kind haar pop achter? Ik zie dat mijn dorpsgenoten, zelf failliet, de vluchtelingen willen helpen. Er wordt thee gebracht, gesmeerde broodjes, kleding. Voor de kust van Italië ligt nog steeds een boot op de zeebodem met 850 lichamen erin. Verdrongen mensen, voor wie weinig medeleven is. Laatst hoorde ik op de Nederlandse televisie een man zeggen dat hij liever dode vluchtelingen zag dan dat 'die lui' in Nederland zouden aankomen om te vragen om geld. Dat vind ik hartverscheurend. We moeten geen medeleven hebben voor enkel

medelanders, maar voor onze medemens. Wat ik van Tamara's dood heb geleerd, is dat ik meer moet genieten van het leven en het nu. Morgen kan alles zomaar voorbij zijn. Mijn man en ik werken heel hard. Dat doen we nog steeds, maar we plannen nu wel regelmatig bewust een paar vrije dagen of een korte vakantie in. En zat ik vroeger wanneer ik mijn ouders bezocht altijd op hete kolen omdat ik weer terug naar Griekenland wilde waar nog honderdduizend taken op me wachtten, nu blijf ik rustig drie dagen logeren. Dat komt niet altijd goed uit, maar ik vind het belangrijk. Ik wil geen spijt hebben van dingen die niet meer hersteld kunnen worden.

Ik hoop dat er een plek is waar zij en ik elkaar ooit weer zullen ontmoeten. Waar we onze vriendschap weer kunnen oppakken en verder kunnen delen. Want het is voor mij een rotsvast gegeven dat Tamara en ik, als ze nog leefde, verder naar elkaar toe waren gegroeid. De hoop dat we elkaar ooit weer ergens zullen zien, is voor mij een troostend houvast.» •

“We moeten nú genieten. Morgen kan alles zomaar voorbij zijn”

ontmoette ze iemand van het Nederlands Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. En ja hoor, niet veel later gaf ze een presentatie over haar project op het Ministerie. Dat had ze dus gewoon even zelf geregeld. Fantastisch vond ik dat. Die bewuste dag hebben we nog ge-appt over haar kleding; ik suggereerde voor de grap dat ze een sexy minirok moest dragen. Die gekkigheid, haar steun, haar vrolijkheid: ik mis het allemaal vreselijk. Nog steeds is het niet te bevatten dat ze er niet meer is. Nu, bijna een jaar later, voel ik het verdriet nog steeds, hoewel met vlagen. Pas afgelopen januari had ik voor de eerste keer het gevoel dat ik er een plek voor kan vinden. Maar dat wil niet zeggen dat ik 'klaar' ben met Tamara. In mijn huis staat een foto van haar en ik vind het fijn dat ik af en toe nog contact heb met haar vader. Ook kijk ik regelmatig op haar